

Republika Hrvatska
Općinski sud u Pazinu
Stalna služba u Poreču-Parenzo
Turistička 2, 52440 Poreč-Parenzo

Poslovni broj: P-609/2021-36

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Poreču-Parenzo, po sucu toga suda Vlatki Markuš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Jolande Kaurić, OIB: 39375892962, iz Pule, Faverijska 7, zastupane po punomoćniku Željku Pavletiću, odvjetniku u Puli, protiv tužene Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu u Pazinu, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon javne glavne rasprave zaključene dana 16. lipnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužiteljice i zakonskog zastupnika tužene Davida Bazjaka, državnoodvjetničkog vježbenika u Općinskom državnom odvjetništvu u Pazinu, dana 20. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je tužiteljica Jolanda Kaurić dosjelošću stekla pravo vlasništva k.č.br. 194/3 oranica i k.č.br. 195 oranica, obje k.o. Kožljak, obje upisane u zk.ul.br. 95, pa je po pravomoćnosti ove presude ovlaštena ishoditi uknjižbu prava vlasništva na tim nekretninama u zemljišnoj knjizi ovoga suda, u cijelosti.

II Nalaže se tuženoj da nadoknadi tužiteljici trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 2.112,66 (dvije tisuće sto dvanaest eura i šezdeset šest centi) u roku od 15 dana zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja po do isplate.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je u zemljišnoj knjizi na nekretninama k.č.br. 194/3 i k.č.br. 195, obje k.o. Kožljak upisana tužena kao vlasnik, ali da se ona putem svojih pravnih prednika, od kada je služi sjećanje, nalazi u samostalnom i kvalificiranom posjedu tih nekretnina, u uvjerenju da je njihova vlasnica. Da predmetne nekretnine zajedno s nekretninama oznaka k.č.br. zgr. 17/1, zgr. 17/2 i zgr. 16/3, sve k.o. Kožljak čine funkcionalnu cjelinu koja je ograđena od strane njenih pravnih prednika. Da je u posjed predmetnih nekretnina njen pravni prednik Honović (Fonović) Anton uveden 1952., kada je i upisan kao njihov posjednik u katastarskom operatu, a u koji posjed je uveden od strane tadašnjih vlasti, po oduzimanju određenih površina zemljišta iz njegovog vlasništva (dijelova današnjih k.č.br. 179, 186 i 187, sve k.o. Kožljak) u korist javnog dobra, za potrebe izgradnje pruge Raša – Lupoglav iste godine, o čemu na tim nekretninama i danas postoje tragovi u vidu izgrađenih

betonskih temelja koji su služili kao postolje za rezervoare s vodom, kojima su se opskrbljivale parne lokomotive koje su na toj pruzi prometovale. Iza Honović Antona je temeljem nasljeđivanja u katastarskom operatu 1988. kao posjednica predmetnih nekretnina upisana njegova supruga Honović Katica, iako su majci tužiteljice te nekretnine predane u posjed desetak godina ranije, a bila je upisana kao njihova posjednica u katastarskom operatu od 2002. do 2012. kada je na osnovi vlasničkog, a ne posjedovnog stanja, kao posjednik upisana tužena. Navodi da je nesporno da su njeni pravni prednici bili poljoprivrednici i radnici, koji nisu bili osobe odgovarajuće stručne osposobljenosti i uopće zadovoljavajuće razine obrazovanja da bi vlasničke odnose na spornim nekretninama u pravo vrijeme uredili. Zemljišta su smatrali vlastitima, tako se i ponašali, smatrajući da je za ostvarivanje njihovih vlasničkih prava dovoljno da su upisani kao posjednici u katastarskom operatu. Na kraju je navela da je njezina majka zatražila mirno rješenje spora s tuženom, koje mirno rješenje nije prihvaćeno, a u međuvremenu je majka umrla pa je u njena prava i obveze stupila tužiteljica kao njena jedina nasljednica i posjednica predmetnih nekretnina. Predložila je da sud donese presudu kojom bi se utvrdilo da je ona dosjelošću stekla vlasništvo predmetnih nekretnina.

2. Tužena u odgovoru na tužbu ističe prigovor promašene aktivne legitimacije radi čega predlaže odbacivanje tužbe jer da je zahtjev za mirno rješenje spora u vezi priznanja prava vlasništva na predmetnim nekretninama podnesen od strane Romanite Udovičić za koju tužiteljica nije dostavila dokaz da bi se radilo o njezinoj pravnoj prednici. Nadalje navodi da kako iz priloženih dokaza ne proizlazi da su ispunjene pretpostavke iz članka 160. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, kao niti iz prethodno važećeg Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima, a niti onih predviđenih u Općem građanskom zakoniku, za stjecanje prava vlasništva tužiteljice dosjelošću na predmetnim nekretninama. Navodi da iz povijesnog zemljišnoknjižnog izvotka proizlazi da su predmetne nekretnine bile upisane u zk.ul. 95 c.t. 15 k.o. Kožljak. Da su iste u tom zk.ul. upisane od 1905. kada su ispisane iz zk.ul. 181 u kojem su iste bile upisane kao vlasništvo Justine Bellulovich (vidljivo iz lista A seconda parte). U zk.ul. 95 do 1932. bile su upisane kao vlasništvo Tonetti Floriana fu. Giovanni, a potom kao vlasništvo Tonetti Emilije vedova fu. Florian. Godine 1946. kao vlasnik se upisuje dr. Tonetti Giovanni fu. Antonio temeljem ugovora o kupoprodaji, te se iste temeljem rješenja iz 1971. upisuju kao društveno vlasništvo s pravom korištenja Općine Labin. Budući da tužiteljica svoj tužbeni zahtjev temelji na institutu dosjelogosti ističe kako tužiteljica pa tako niti njezini pravni prednici nisu mogli steći pravo vlasništva na predmetnim nekretninama temeljem dosjelogosti budući su predmetne nekretnine bile u društvenom vlasništvu. Navodi da je tužiteljica putem pravnih prednika eventualno mogla steći pravo vlasništva na predmetnim nekretninama jedino kada bi dokazala da je putem svojih pravnih prednika bila u kvalificiranom posjedu duže od 30 godina, do 06. travnja 1941., što je uvjet za stjecanje prava vlasništva dosjelošću prema tada važećim propisima OGZ-a. Nadalje da je člankom 388. stavak 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima propisano da se u rok za stjecanje dosjelošću nekretnina koje su na dan 08. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu ne računa i vrijeme proteklo prije tog datuma, pa se u konkretnom slučaju u vrijeme potrebno za stjecanje prava vlasništva dosjelošću ne može računati vrijeme proteklo prije 08. listopada 1991. Nadalje, navodi da pravo vlasništva dosjelošću tužiteljica ne može steći ni nakon 08. listopada 1991. do danas jer za to nisu ispunjeni uvjeti predviđeni u Zakonu o osnovnim vlasničkopravnim odnosima, odnosno Zakonu o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. S obzirom na

navedeno tvrdi da tužiteljica nije dokazala ispunjenje pretpostavki za stjecanje prava vlasništva dosjelošću, odnosno kvalificirani posjed predmetnih nekretnina u trajanju od 30 godina do trenutka prelaska tih nekretnina u društveno vlasništvo, a osim toga i sama tužiteljica navodi da je ista u posjedu predmetnih nekretnina putem svojih pravnih prednika od 1952., slijedom čega nisu ispunjene pretpostavke za stjecanjem prava vlasništva dosjelošću. Radi navedenog predložila je odbacivanje tužbe, a podredno odbijanje tužbenog zahtjeva kao neosnovanog.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u: povijest promjena na k.č. (6-8), zk izvadak (10), povijesni zk izvadak (23-34, 48-77), povijest promjena na k.č. (79-86), isprave iz zbirke isprava ZK odjela Labin (87-117), saslušao je vještaka Branimira Fable (126-127), tužiteljicu (127-133), izvršio je uvid u tehničko izvješće mjerničnog vještaka Branimira Fable, u fotografije (141-151), te u priloženi spis ovoga suda Stalne službe u Labinu O-1160/2021.

4. U vezi s ovako provedenim dokaznim postupkom sud je prema svojem uvjerenju, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka odlučio kao u izreci presude.

5. U ovom postupku nije sporno da je u zemljišnoj knjizi kao vlasnik nekretnina oznaka k.č. br. 194/3 oranica i k.č.br. 195 oranica upisanih u zk.ul. 95 k.o. Kožljak (u nastavku predmetne nekretnine) upisana tužena (10).

6. Ono što je sporno i što je u ovom postupku bilo potrebno utvrditi pitanje je da li je tužiteljica stekla pravo vlasništva predmetnih nekretnina dosjelošću.

7. Prije svega bilo je potrebno razjasniti da li se je tužiteljica sukladno odredbi članka 186.a Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ 4/77, 36/77, 36/80, 6/80, 69/82, 43/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, "Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – u nastavku ZPP) obratila državnom odvjetništvu sa zahtjevom za mirno rješenje spora.

8. Iz odgovora Republike Hrvatske na zahtjev za mirno rješenje spora od 23. lipnja 2021. (4-5) proizlazi da je Romanita Udovičić, OIB 25125785835 iz Šušnjevice, Kožljak 60 podnijela zahtjev za mirno rješenje spora radi priznanja prava vlasništva u njenu korist na predmetnim nekretninama, koji zahtjev je odbijen.

9. Iz rješenja o nasljeđivanju iza pok. Romanite Udovičić poslovni broj O-1160/21 UPP-OS-152/21 javnom bilježnika Branka Terkovića iz Labina proizlazi da je pokojna umrla 08. travnja 2021., a njezinim nasljednicima su proglašeni njena kćerka ovdje tužiteljica i njezin unuk David Udovičić.

10. S obzirom na to neosnovan je prigovor tužene da tužiteljica nije aktivno legitimirana s obzirom da je njezina prednica, njena majka, podnijela zahtjev za mirno rješenje spora o kojem je odlučeno nakon njene smrti, pa je tužiteljica nasljeđivanjem stekla pravo na podnošenje predmetne tužbe.

11. Dosjelost je originarni način stjecanja prava vlasništva na temelju zakona, što znači da onaj kojemu se glede neke stvari ispune (zakonom određene) pretpostavke stječe samim tim pravo vlasništva na stvari u trenutku ispunjenja tih pretpostavki. Pri tome valja istaći da su za stjecanje stvarnih prava na nekretninama temeljem odredbe čl. 388. st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12, 152/14 u nastavku ZV) mjerodavni propisi koji su bili važeći u vrijeme stjecanja takvog prava.

Zakon o osnovnim vlasničkopравnim odnosima (u nastavku ZOVO) stupa na snagu 01. rujna 1980., a ZV stupa na snagu 01. siječnja 1997., a prije toga bila su na snazi pravna pravila OGZ-a.

Za stjecanje prava vlasništva dosjelošću u smislu odredaba OGZ-a, potrebno je da je osoba sposobna steći stvar, da doista posjeduje rečenu stvar ili pravo te da mu je posjed zakonit, pošten i istinit i da je trajao kroz cijelo vrijeme zakonom određeno (paragraf 1460). Vrijeme posjedovanja na nekretninama je bilo 30 godina, odnosno 40 godina ako je nekretnina bila u vlasništvu države, crkve, općine i drugih dopuštenih zborova (paragraf 1468 i 1472).

Za stjecanje prava vlasništva dosjelošću u smislu odredaba ranije važećeg ZOVO-a, kao i u smislu sada važećeg ZV-a, potrebno je da budu ispunjene određene pretpostavke koje se tiču kvalitete posjeda potrebnog za dosjelost, te protek zakonom određenog vremena potrebnog za stjecanje prava vlasništva dosjelošću. Za redovnu dosjelost stjecanje prava vlasništva na nekretninama u smislu odredbe čl. 28. st. 2. ZOVO-a potreban je savjestan i zakonit posjed, te protek vremena od 10 godina neprekidnog posjedovanja, dok je u smislu odredbe čl. 159. st. 2. ZV-a potreban samostalan posjed koji je zakonit, istinit i pošten, te protek vremena od 10 godina neprekidnog samostalnog posjedovanja. Za izvanrednu dosjelost stjecanja prava vlasništva na nekretninama u smislu odredbe čl. 28. st. 4. ZOVO-a potreban je savjestan posjed, te protek vremena od 20 godina neprekidnog posjedovanja, dok je u smislu odredbe čl. 159. st. 3. ZV-a potreban samostalan posjed koji je barem pošten (savjestan), te protek vremena od 20 godina neprekidnog samostalnog posjedovanja. Na stvari u društvenom vlasništvu pravo vlasništva se nije moglo steći dosjelošću sukladno odredbi čl. 29. ZOVO-a, dok je u smislu odredbe čl. 159. st. 4. ZV-a za stjecanje vlasništva dosjelošću na stvarima u vlasništvu Republike Hrvatske, županija i jedinica lokalne samouprave i jedinica lokalne samouprave i uprave potrebno dvostruko vrijeme od onog propisanog stavkama 2. i 3. istog članka. Zakonit je onaj posjed koji se temelji na valjanoj pravnoj osnovi koja je potrebna za stjecanje prava vlasništva (pravni posao), savjestan (pošten) je onaj posjed kada posjednik ne zna i ne može znati da stvar koju posjeduje nije njegova, dok je istinit onaj posjed koji nije stečen ni silom ni prijevaram ni zlouporabom povjerenja.

12. Tužena tvrdi da je predmetna nekretnina na dan 08. listopada 1991. bila u režimu društvenog vlasništva, što tužiteljica ne osporava.

13. ZV u čl. 388. st. 4. propisuje da se u rok za stjecanje dosjelošću nekretnina koje su na dan 08. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu računa i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana.

Ustavni sud Republike Hrvatske je 17. studenog 1999. ukinuo taj članak.

U odnosu na navedene propise i prava stranaka koja su stečena na temelju ukinutih zakonskih odredaba izjasnio se je i Europski sud za ljudska prava u više svojih

presuda u kojima je zauzeto shvaćanje da stranka koja se je razumno oslonila na zakonodavstvo koje je kasnije ukinuto kao neustavno ne bi trebala snositi posljedice greške koju je počinila sama država.

S obzirom na to kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 08. listopada bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelosti računati i vrijeme prije 08. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388.st.4. ZV-a, nego na temelju drugih odredaba toga Zakona.

14. U konkretnom slučaju bilo je potrebno utvrditi da li je tužiteljica putem svojih prednika bila u barem poštenom posjedu predmetnih nekretnina do 17. studenog 1999. više od 40 godina, znači od 1959.

15. Tužiteljica tvrdi da se njezin pravni prednik Honović (Fonović) Anton nalazio u posjedu predmetnih nekretnina od 1952. kada je u posjed uveden od strane tadašnjih vlasti, po oduzimanju određenih površina zemljišta iz njegovog vlasništva (dijelova današnjih k.č.br. 179, k.č.br. 186 i k.č.br. 187 sve k.o. Kožljak) u korist javnog dobra, za potrebe izgradnje pruge Raša – Lupoglav istih godina.

16. Iz povijesti promjena na katastarskim česticama za predmetne nekretnine, Državne geodetske uprave, Odjela za katastar nekretnina Labin od 19. studenog 2020. (6-7) proizlazi da su predmetne nekretnine bile upisane u talijanskom operatu u posjedovnom listu 368 na ime dr. Tonetti Giovanni fu. Antonio, Venezia. U poslijeratnom spisku parcela bile su upisane u posjedovnom listu 47 na posjednika Fonović Anton, Kožljak 107. Kasnije je on brisan (nije vidljivo koje godine), te je upisan posjednik Honović Anton pok. Antona, Mala Kraska 61. Godine 1988. kao posjednik se upisuje Honović Katica pok. Ivana rođ. Belulović, Kožljak 61, a 2002. temeljem rješenja o nasljeđivanju te temeljem promjene ovog ureda iz posjedovnog lista 47 sa Honović Katarina pok. Ivana rođ. Belulović, Kožljak 61, otpisuju se k.č.br. 194/3 i k.č.br. 195 te se upisuju u posjedovni list 17 na posjednicu Udovičić Romanitu od Josipa rođ. Belulović, Kožljak 60. Godine 2012. temeljem rješenja Općinskog suda u Labinu kojim je izvršena uknjižba prava vlasništva predmetnih nekretnina sa društvenog vlasništva s pravom korištenja Općine Labin na Republiku Hrvatsku, te temeljem rješenja ovoga ureda iz posjedovnog lista 17 s Udovičić Romanite otpisuje se k.č.br. 194/3 i k.č.br. 195 i upisuju se u posjedovni list 441 na posjednika Republiku Hrvatsku.

17. Tužiteljica nije dostavila nikakav dokaz iz kojeg bi proizlazilo da su određene nekretnine, današnjih oznaka k.č.br. 179, k.č.br. 186 i k.č.br. 187, sve k.o. Kožljak oduzete 1952. od Antona Honovića (Fonovića), a za uzvrat je od tadašnjih vlasti dobio predmetne nekretnine.

18. Za razliku od nje tužena je dostavila dokaz iz kojeg proizlazi da su nekretnine oznaka k.č.br. 179, k.č.br. 186 i k.č.br. 187, sve k.o. Kožljak danas upisane kao vlasništvo tužiteljice, a prije su bile upisane kao vlasništvo njene majke Romanite Udovičić, a još prije Honović Katice (48-77).

19. Na uviđaju lica mjesta uz sudjelovanje mjerničnog vještaka Branimira Fable (134-138) mjernični vještak je utvrdio da nekretnine oznaka k.č.br. 195 i k.č.br. 194/3 obje k.o. Kožljak u naravi čine cjelinu, a nalaze se zapadno od kuća na k.č.br. zgr.

17/1, zgr. 17/2 i zgr. 16/3, a u naravi čine livadu koja s južne i zapadne strane graniči s asfaltiranom cestom te je u potpunosti ograđena živom ogradom i kamenim suhozidom. Navedeni vještak je prikupio arhivsku dokumentaciju katastra za nekretnine oznaka k.č.br. 179, 186 i 181, sve k.o. Kožljak iz koje je vidljivo da su iste cijepane za potrebe izgradnje pruge. Napomenuo je kako postoji mogućnost da su tom prilikom pravnim prednicima tužiteljice izvlaštene i k.č.br. 176, te dijelovi k.č.br. 175, 188, 187 i 189, koji su prikazani u kopiji katastarskog plana gdje je vidljivo da su te površine pripojene parceli pruge, a k.č.br. 175, 179, 181, 186, 187, 188 i 189 su danas u vlasništvu tužiteljice. Smatra da je potrebno učiniti kvalitetnu analizu koje su čestice bile predmetom izvlaštenja prilikom gradnje pruge kako bi mogao obračunati površine.

Sud je u potpunosti prihvatio nalaz i mišljenje mjerničnog vještaka kao stručan i objektivna koji je u skladu s drugim provedenim dokazima.

20. Znači, određeni dijelovi nekretnina bili su izvlašteni od prednika tužiteljice (Fonović/Honović) za potrebe izgradnje pruge, za koje potrebe su i cijepane tako da nije čudno da su tako cijepane nekretnine danas u vlasništvu tužiteljice.

21. Tužiteljica je u svom iskazu (136-138) izjavila da su vlasnice predmetnih nekretnina bile sestrična njene majke Katica Fonović i njena majka Ana Belulović koje su živjela u susjedstvu kuće njenih roditelja (od tužiteljice). Njihove dvije obitelji da su uvijek bile u dobrim odnosima i međusobno se pomagale. Nakon što se je suprug Katice Honović razbolio jer je imao teški moždani udar i više nije mogao raditi, njena obitelj je sve više pomagala pa tako i sve više obavljala radove na predmetnim nekretninama. Kada je suprug Katice Honović, Anton Honović umro Katica je ostala sama, a njena majka joj je sve više pomagala tako da su se one dvije dogovorile da će joj Katica za svu uslugu i pomoć platiti tako što će joj prepustiti sve svoje parcele. Navela je da se ne sjeća koje godine su njena majka i Katica Honović zaključile ugovor o doživotnom uzdržavanju, ali zna da ga je sastavio odvjetnik Mario Zustović iz Labina. Još je izjavila da njena obitelj i ona žive u Puli, ali su dolazili brinuti se o majci tako da joj je majka nakon nekog vremena rekla da će svu imovinu koju je dobila ugovorom od Katice Honović prepisati njoj u vlasništvo. Zasnih deset godina njeni roditelji su živjeli kod nje u Puli, ali je ona zajedno sa suprugom stalno dolazila i održavala predmetne nekretnine.

Sud je u potpunosti prihvatio iskaz tužiteljice kao jasan, logičan i koji nije u suprotnosti s drugim provedenim dokazima.

22. Iz svega naprijed navedenog proizlazi da se tužiteljica putem svojih pravnih prednika nalazi u samostalnom, savjesnom posjedu predmetnih nekretnina od 1952. do danas (što proizlazi iz povijesnog posjedovnog stanja u kojem su u poslijeratnom razdoblju predmetne nekretnine upisane kao posjed Antona Fonovića/Honovića), što znači da je od 1952. do 17. studenog 1999. prošlo više od 40 godina čime je stekla pravo vlasništva na tim nekretninama dosjelošću.

23. Radi toga valjalo je u potpunosti prihvatiti tužbeni zahtjev tužiteljice i presuditi kao u izreci.

24. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku s obzirom na vrijednost predmeta spora od 1.990,84 eura, te s

obzirom da tužiteljicu zastupa punomoćnik koji je odvjetnik, sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i Zakonu o sudskim pristojbama.

Sud je tužiteljici priznao trošak sastava tužbe, zastupanja na ročištima 02. ožujka 2023., 04. srpnja 2024., 13. studenog 2024. i 16. lipnja 2026. u iznosima od po 200,00 eura, trošak PDV-a od po 25% na te iznose tj. od po 50,00 eura, trošak uviđaja i mjerničnog vještačenja u iznosu od 689,48 eura te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eura i na presudu u iznosu od 140,00 eura, ukupno 2.112,66 eura

Sud tužiteljici nije priznao trošak sastava prijedloga za zabilježbu spora kao ni trošak sastava podneska od 12. siječnja 2022. jer isti nisu bili nužni za vođenje ovog postupka.

25. Radi svega navedenog sud je presudio kao u izreci.

U Poreču-Parenzo 20. srpnja 2026.

S u d a c:
Vlatka Markuš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, a rok za žalbu je 15 dana i počinje teći danom dostave presude. Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, kao i stranci koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a bila je uredno pozvana, smatrat će se da je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, rok za žalbu teče od dana dostave prema odredbama Zakona o dostavi pismena.

Presuda istaknuta na internetskoj stranici e-oglasne ploče sudova dana 20. srpnja 2026.

Broj zapisa: **9-3088a-fcef8**

Kontrolni broj: **06f52-ea280-b3320**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.